

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 573/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kašáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Katarínou Dušákovou, advokátkou, Považská 26, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice I „vo veci vedenej pod sp. zn. 34 C 119/2012 zo dňa 19.11.2015 a z roku 2018“, rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č. k. 15 C 72/2018 z 15. mája 2019, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 193/2019 z 22. júla 2020 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 239/2020 z 29. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj „všeobecných práv občana SR na spravodlivé, zákonné a rýchle súdne konanie a zákonné rozhodnutie vydané v súlade s platným právnym poriadkom“ podľa siedmeho oddielu ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť „na nové konanie a rozhodnutie niektorému z vecne príslušných súdov“. Zároveň žiada priznať „titulom priebežného odškodnenia“ sumu 10 000 eur.

2. Sťažovateľ v minulosti vykonával povolanie advokáta a ústavnú sťažnosť spísal sám ako osoba práva znalá. Až následne podaním z 9. mája 2022 a opakovane podaniami z 20. júla 2022 a zo 17. augusta 2022 predložil ústavnému súdu splnomocnenie udelené advokátke JUDr. Kataríne Dušákovovej, datované 2. mája 2022, aby ho zastupovala „v celom konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 1152/2021“. V rámci týchto podaní

sťažovateľ ani jeho právna zástupkyňa nepredložili žiadne ďalšie doplnenie či zmenu podanej ústavnej sťažnosti.

3. Ústavný súd v súčinnosti so Slovenskou advokátskou komorou zistil, že sťažovateľ bol 30. júna 2021 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov na základe rozhodnutia predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a v období od 27. januára 2020 do dňa vyčiarknutia mal pozastavený výkon advokácie. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti už sťažovateľ nebol oprávnený poskytovať právne služby ako advokát, a preto v zmysle § 34 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) musí byť v celom konaní zastúpený advokátom.

4. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namietané rozhodnutia v ústavnej sťažnosti označil, no k ústavnej sťažnosti ich nepriložil, a dodatočne ich nezaslala ani ním zvolená advokátka, bol obsah týchto rozhodnutí zistený z ich verejne dostupného znenia, resp. z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vo veciach sťažovateľa.

5. Ústavný súd pristúpil z hľadiska prehľadnosti k usporiadaniu konaní a namietaných rozhodnutí do dvoch línií.

6. Predmetom prvého konania je sťažovateľov návrh podaný 8. januára 2013 na Okresnom súde Košice I vo veci náhrady škody v sume 600 000 eur z titulu skutočnej škody a ušlého zisku a sumy 1 000 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Sťažovateľ svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že od 27. septembra 2004 bolo proti nemu vedené trestné stíhanie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa v jednočinnom súbehu s trestným činom vydierania, ktoré skončilo právoplatným oslobodením spod obžaloby, a to rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 20. marca 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 20. januára 2010.

7. Prvostupňový súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 40 C 226/2014 z 19. novembra 2015 tak, že návrhu sťažovateľa čiastočne vyhovel a v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

8. Na základe odvolaní oboch strán konania rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 Co 148/2016 z 1. marca 2017 tak, že potvrdil predmetný rozsudok Okresného súdu Košice I v zamietajúcom výroku (pokiaľ ide o nárok na náhradu majetkovej ujmy, pozn.) a vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci prvostupňovému súdu boli jeho sudcovia z konania vylúčení, preto krajský súd uznesením č. k. 12 NcC 6/2018 z 21. februára 2018 prikázal tento spor vedený na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40 C 226/2014 na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“), ktorý vec ďalej viedol pod sp. zn. 15 C 72/2018.

9. Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 72/2018 z 15. mája 2019, rozhodujúc už len o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, rozhodol vo veci tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 Co 193/2019 z 22. júla 2020 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Sťažovateľ následne podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a ktoré

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 7 Cdo 239/2020 z 29. apríla 2021 odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

11. Iným návrhom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. doručeným 6. novembra 2012 Okresnému súdu Košice I, ktorý bol predmetom konania vedeného pod sp. zn. 34 C 119/2012, sa sťažovateľ taktiež domáhal náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, a to sumy 600 000 eur z titulu skutočnej škody a sumy 1 000 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že bol od 6. septembra 2006 trestne stíhaný zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti, pričom Okresný súd Spišská Nová Ves ho najskôr uznal vinným, ale po zrušujúcom uznesení krajského súdu ho príslušný súd rozsudkom z 10. októbra 2012 spod obžaloby oslobodil.

12. Prvostupňový súd konanie o tomto druhom návrhu uznesením z 11. júna 2014 v časti náhrady majetkovej ujmy v sume 578 490 eur zastavil a o trovách konania si vymienil rozhodnúť vo veci samej a následne uznesením z 21. októbra 2015 z dôvodu čiastočného späť vzatia žaloby v časti náhrady nemajetkovej ujmy v sume 900 000 eur konanie zastavil a o trovách konania si vymienil rozhodnúť vo veci samej. Zároveň nepripustil návrh sťažovateľa na zmenu žaloby v zmysle jeho vyjadrenia na pojednávaní konanom 10. augusta 2015.

13. Okresný súd Košice I vo veci rozhodol rozsudkom z 22. marca 2018 tak, že I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom zmenu petitu žaloby v zmysle vyjadrenia sťažovateľa na pojednávaní konanom 2. novembra 2017 nepripustil a III. výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

14. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 11 Co 186/2018 z 20. novembra 2018 rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň odmietol odvolanie proti výroku napadnutého rozsudku o nepripustení zmeny žaloby.

15. Po vrátení veci prvostupňovému súdu tento rozhodol rozsudkom z 13. augusta 2020 tak, že I. výrokom zmenu petitu žaloby učinenu sťažovateľom na pojednávaní konanom 13. augusta 2020 nepripustil, II. výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy, III. výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a IV. a V. výrokom rozhodol o trovách konania. Rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 34 C 119/2012 z 13. augusta 2020 nadobudol právoplatnosť 6. októbra 2020 a vykonateľnosť (čo sa týka II. výroku, pozn.) 14. septembra 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

16. Sťažovateľ v rámci prednesenej argumentácie, v ktorej takmer v celom rozsahu ústavnej sťažnosti opisuje skutkové okolnosti týkajúce sa predmetných konaní, pričom ich navzájom zmiešava, v zásade vyslovuje nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov o jeho dvoch návrhoch, a predovšetkým čo sa týka nepriznania mu náhrady škody okresným súdom. Podľa jeho názoru predmetné konania prebiehali zmätočne a v príkrom rozpore s účelom zákona. Je presvedčený, že postupom súdov došlo k odmietnutiu ústavou garantovaného nároku na náhradu škody spôsobenej mu nezákonne vedeným trestným stíhaním. Sťažovateľ konkrétne rozporuje postup okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 72/2018 v súvislosti s vykonávaným

dokazovaním, keď súd na jednej strane vykonal dôkazy bez návrhu strán sporu a naopak odmietol vykonať dôkaz, ktorý sťažovateľ navrhoval.

17. Pokiaľ ide o namietané uznesenie najvyššieho súdu, sťažovateľ identifikoval pochybenia v tom, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí venoval výlučne konaniu vedenému pred okresným súdom a súvisiace (predchádzajúce) konanie vedené pred Okresným súdom Košice I nevzal vôbec do úvahy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutými rozhodnutiami Okresného súdu Košice I, okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd v úvode podotýka, že návrh na začatie konania obsahuje formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), ktorý už nie je vyše tri roky platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom (tým je od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde, pozn.). Táto skutočnosť však sama osebe nemá vplyv na posúdenie toho, či je možné návrh prijať na ďalšie konanie, pretože rozhodujúce je, či samotný obsah návrhu spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Každé podanie totiž ústavný súd posudzuje podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

21. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je podanie podania vo forme ustanovenej § 40 zákona o ústavnom súde, ako aj splnenie všeobecných a osobitných náležitostí ustanovených § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde a ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti konštatuje, že identifikoval niekoľko nedostatkov a absentujúcich náležitostí ústavnej sťažnosti potrebných na úspešné uplatnenie námietok týkajúcich sa porušenia práv sťažovateľa, a to s poukazom na § 123 ods. 1 písm. d), § 123 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde.

23. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľa na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Využitie tohto procesného postupu však nie je obligatórne. Posudzovaný návrh popri odstrániteľných nedostatkoch (absencia kópie právoplatných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd) a formálnych chybách (chyby v písaní, ako aj odkaz na zákon č. 38/1993 Z. z.) obsahuje totiž aj neodstrániteľný nedostatok, a tým je absencia zrozumiteľného a dostatočne konkrétneho odôvodnenia návrhu, ako aj ústavnoprávne relevantnej

argumentácie obsahujúcej konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Napriek tomu ústavný súd uprednostnil materiálny prieskum ústavnej sťažnosti a v nasledujúcej časti ozrejmi aj ďalšie dôvody, pre ktoré bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť.

24. Pokiaľ ide o namietané rozhodnutia Okresného súdu Košice I „*vo veci vedenej pod sp. zn. 34 C 119/2012 zo dňa 19.11.2015 a z roku 2018*“, ústavný súd mal v tejto časti ústavnej sťažnosti predmet konania ustálený tak, že sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozsudkov Okresného súdu Košice I č. k. 40 C 226/2014 z 19. novembra 2015 a č. k. 34 C 119/2012 z 22. marca 2018. Aj keď v petite ani texte svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ konanie vedené pod sp. zn. 40 C 226/2014 nezmieňuje, z obsahu ústavnej sťažnosti a kontextu napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že rozporuje tieto rozhodnutia, keď uvádza, že namieta „*nezákonnosť zamietnutia časti nároku žalobcu nezákonným rozhodnutím súdu... čo bolo hlavným dôvodom podávaných odvolaní už proti rozhodnutiam OS Košice I*“.

25. Proti obom namietaným rozsudkom Okresného súdu Košice I sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, a to rozsudkom č. k. 1 Co 148/2016 z 1. marca 2017, resp. uznesením č. k. 11 Co 186/2018 z 20. novembra 2018.

26. Rovnako proti sťažovateľom namietanému rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 72/2018 z 15. mája 2019 bol prípustný opravný prostriedok, odvolanie, ktoré sťažovateľ aj podal a rozhodol o ňom krajský súd rozsudkom č. k. 1 Co 193/2019 z 22. júla 2020.

27. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017, II. ÚS 523/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018).

28. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k týmto trom rozhodnutiam prvoinštančných súdov nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ mohol podať proti predmetným rozhodnutiam odvolanie a túto možnosť aj využil. Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom v zmysle § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

29. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu č. k. 1 Co 193/2019 z 22. júla 2020, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a ktorý je taktiež zmienený v petite, je potrebné osobitne upozorniť, že sťažovateľ v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti nijako konkrétne nešpecifikuje skutkové a právne dôvody, pre ktoré týmto rozhodnutím malo podľa neho dôjsť k zásahu do jeho práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Ako už ústavný súd uviedol, už táto samotná skutočnosť by odôvodňovala odmietnutie tejto časti

ústavnej sťažnosti pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, podobne ako už v minulosti ústavný súd odmietol uznesením č. k. II. ÚS 2/2020 zo 16. januára 2020 ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti totožnému rozhodnutiu krajského súdu.

30. V tejto súvislosti ale ústavný súd ďalej konštatuje, že proti predmetnému rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil a jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd po preskúmaní podaného dovolania ako aj celej veci dospel k záveru, že je potrebné dovolanie odmietnuť, pretože sťažovateľ v ňom nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

31. Meritórnemu preskúmaniu tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď využil právny prostriedok ochrany svojich základných práv v rozsahu, ktorý mu zákon účinne poskytoval, teda podaním dovolania, ktoré najvyšší súd preskúmal a o ktorom rozhodol, bráni v ústave zakotvený už zmienený princíp subsidiarity ako kompetenčný princíp vymedzujúci vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016).

32. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

33. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti podrobuje kritike aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 239/2020 z 29. apríla 2021, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že príslušné súdy sa riadne vysporiadali s návrhom sťažovateľa ako žalobcu, ako aj s vyjadreniami sporových strán, riadne uviedli, aké sú zákonné podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, vyhodnotili navrhnuté dôkazy, uviedli, ktoré dôkazy, resp. skutočnosti a tvrdenia sú pre rozhodnutie vo veci a prečo relevantné, a odôvodnili, prečo považujú za dostatočné samotné konštatovanie porušenia práva sťažovateľa. Podľa názoru najvyššieho súdu súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nevykonal dôkaz navrhnutý sťažovateľom, a to z dôvodu, že ide o dôkaz nespôsobilý preukázať sťažovateľom tvrdenú skutočnosť týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy.

34. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní aj tejto časti ústavnej sťažnosti konštatuje, že táto v časti namietaného porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k právu na spravodlivé súdne konanie a základnému právu na náhradu škody je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach podľa ústavy a dohovoru, pretože absentujú odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, resp. sťažovateľ nijako nepolemizuje so závermi najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania.

35. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde

(§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, a to nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

36. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu